

A SZENT DOLGOK IRÁNTI ÉRZÉK

D. Todd Christofferson elder

a Hetvenek Elnökségéből

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2004. november 7. • Brigham Young Egyetem

Beszédemnek „A szent dolgok iránti érzék” címet adtam, mely alatt a szent dolgok megbecsülését és tiszteletét értem. A társadalomról általánosságban szólva attól tartok, hogy nemzedékemből sokan nem adták át a ti nemzedékeknek a szent dolgok iránti érzéseket, sem azt, hogy miként lehet kifejezni ezt a tiszteletet.

A lehetőségekhez mérten remélem, rá tudok cáfolni néhány rossz példára, amiből oly sokat láthattok. Remélem, segíteni tudok meglátnotok, mi szent, és hogy miként tanúsítsatok áhítatot a szentség iránt.

Elmondom, miért fontos a szentség iránti érzék: ha az ember nem becsüli meg, akkor el fogja veszíteni. Ha nem fordul feléje tisztelettel, egyre lezserebben és lazábban viszonyul majd hozzá. Elsodródik a kikötői cölöptől, melyet az Istennel kötött szövetségei jelenthetnének. Isten iránti számadási kötelezettségének érzése meggyengül, míg végül teljesen meg is feledkezik róla. Egyedül saját jólétével és féktelen vágyainak kielégítésével fog törődni. Végül aztán eljut oda, hogy megveti a szent dolgokat, sőt, még Istent is, majd pedig önmagát is megveti.

Másrésről a szentség iránti érzék miatt, növekszik az értelemben és igazságban. A Szentlélek gyakori, majd állandó társául szegődik. Egyre inkább szent helyeken fog állani, és szent dolgokat fognak rábízni. A cinizmusnak és kétségbeesésnek épp az ellentétje, az örök élet lesz örökrésze.

Paradox módon mondandóm nagy részét nem lehet átadni másoknak. Belülről kell fakadnia. De ha tudok segíteni abban, hogy elgondolkodjatok néhány dologról, akkor a Szentlélek munkálkodhat majd bennetek, és már nem is lesz szükségetek rám vagy bárki másra – ti magatok fogjátok érezni, hogy mi a szent és hogyan kell reagálnotok. Természetetek részévé válik – nagy mértékben már most is az.

Néha, amikor egy elképzelést akarunk megérteni, segít, ha átgondoljuk az ellentettjét. A kontraszt jobban rávilágít dolgokra. Így amikor jobban meg akarjuk érteni, mit jelent a szent dolgok megbecsülése és tisztelete, nézzünk meg néhány példát erre és ennek hiányára is!

1. Proféták és szentírások

Vegyük először a profétákat és a szentírásokat! Magunk körül, sőt, magunkon is észrevehetjük azt, hogy hajlamosak vagyunk könnyedén venni Isten hírnökeit és az ő üzeneteiket. Ez nem újdonság. Ádám napjaitól fogva sokan hagyták figyelmen kívül és támadták az Úr küldötteit. Jézus egy példázatban beszélt erről:

„Vala egy házigazda, a ki szőlőt plántála, és azt gypűvel körülvevé, sajtót ása le benne, és tornyot építe, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék.”

Értitek a hasonlatot: az Úr teremtett nekünk egy szőlőskertet, ezt a földet, és mi vagyunk az ő munkásai, a halandó létünkben, távol az ő színétől.

„Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át az ő gyümölcsét.”

Más szóval: Isten elküldi profétáit és más hírnökeit, hogy tanítsanak minket, és kapjanak jelentést szolgálatunkról.

„És a munkások megfogván az ő szolgálait, az egyiket megverék, a másikat megöleék, a harmadikat pedig megkövezték.

Ismét küldé más szolgálait, többet mint előbb; és azokkal is úgy cselekedének.

Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni.

De a munkások, meglátván a fiút, mondanak magok közt: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét.” (Máté 21:33–38)

A legnagyobb fokú szentségtörés az volt, hogy Jézus Krisztust, magát Isten Fiát elvetették, sőt, megölték. Ez ma is folytatódik. A világ sok részén látjuk, ahogy egyre inkább elutasítják Isten Fiát. Megkérdőjelezzik isteni mivoltát. Evangéliumát jelentéktelennek vélik. A mindennapos életben figyelmen kívül hagyják tanításait. Akik jogosan szólnak az Ő nevében, kevés megbecsülést kapnak a társadalomtól.

Ha figyelmen kívül hagyjuk az Urat és szolgálait, akár ateisták is lehetünk: a végeredmény gyakorlatilag ugyanaz. Mormon ezt tipikusnak tartja a hosszas béke és jólét

időszakai után: „Pontosan akkor keményítik meg szívüket és feledkeznek meg az Úrról, Istenükről és lábbal tiporják őt, a Szentet” (Hélamán 12:2). Így hát tegyük fel a kérdést magunknak: vajon *mi* tiszteletben tartjuk a Szentet és azokat, akiket elküldött?

Néhány évvel azelőtt, hogy maga is apostoli elhívást kapott, Robert D. Hales elder elmesélt egy élményt, ami jól mutatja, édesapja hogyan viszonyult e szent elhíváshoz. Ezt mondta:

„Pár éve édesapám, aki nyolcvanas éveiben járt, látogatóba várta a Tizenkét Apostol Kvórumának egyik tagját egy havas téli napon. Édesapám, aki festőművész volt, lefestette az apostol otthonát. Ahelyett, hogy házhozzállítást kért volna, ez a drága apostol szeretett volna személyesen eljönni a festményért, és köszönetet mondani apának. Mivel tudtam, hogy apa aggódni fog, hogy minden készen áll-e a látogató fogadására, átugrottam hozzá. A hóékék nagy kupacba hányták a havat a bejárati ajtóhoz vezető feljáró előtt. Apa ellapátolta a havat a járdáról, aztán nekilátott a hókupac eltakarításának. Teljesen kimerülve, sajgó tagokkal fejezte be munkáját. Amikor megérkeztem, szívfájdalomra panaszkodott a megerőltetés és a túlzott aggodalom miatt. Legelőször is figyelmeztettem, milyen balgaság volt így kimerítenie magát. Hát nem tudja, milyen következménye lehet ennek?

‘Robert – felelte zihálva –, érted te azt, hogy az Úr Jézus Krisztus egyik apostola látogat az otthonomban? A járdának tisztának kell lenni. Nem engedhetem, hogy a hótorlaszokon kelljen átvergődnie!’ Aztán felemelte a kezét, és így szólt: ‘Ó, Robert, soha ne feledd, milyen kiváltság az Úr apostolait ismerni és velük szolgálni, és soha ne vedd ezt természetesnek!’”

Úgy vélem, nem pusztán véletlen egybeesés, hogy egy ilyen apa megáldatott azzal, hogy fia apostolként szolgáljon!

Feltehetitek a kérdést: „Vajon én szentnek tekintem az apostolok és próféták elhívását? Komolyan veszem-e tanácsukat, vagy könnyedén tekintek azokra?” Gordon B. Hinckley elnök például azt tanácsolta nekünk, hogy tanuljunk és szerezzünk szakmai képzést, kerüljük a pornográfiát, mint a pestist, tiszteljük a nőket, kerüljük az adósságot, legyünk hálásak, okosak, tiszták, hűek, alázatosak és imádságos lelkűek, valamint hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt.

Tetteitek azt mutatják-e, hogy ismerni és cselekedni akarjátok, amit ő tanít? Ténylegesen tanulmányoztatok-e szavait és a Fivérek kijelentéseit? Olyasvalami ez, amire éheztek és szomjúhoztok? Ha igen, akkor érzitek a próféták Isten Fia tanúiként és hírnökeiként való elhívásának szentségét.

Nemzedékeken át a prófétai elhívás egyik jelentős része a történelem és Isten ígéjének feljegyzése volt. A szentírások valóban szentek. Amikor Alma Nefi lemezeit és a többi feljegyzést átadta Hélamánnak, így intette: „Emlékezz, fiam, hogy Isten rád bízta ezeket a szent dolgokat, amelyeket ő is szentnek tart. (...)”

Jól vigyázz ezekre a szent dolgokra. Istennel járj és élni fogsz.” (Alma 37:14, 47; kiemelés hozzáadva.)

Figyelemre méltó szentíráskötet áll rendelkezésünkre. A feljegyzések egészen a korai páttriárkaktól a mi napjainkig terjednek. Feltételezem, hogy ez sokkal több szentírás, mint amit nép valaha is birtokolt, és biztos, hogy sokkal szélesebb körben elérhető, mint bármikor a múltban. Biztos vagyok abban, hogy ha ti vagy én a kezünkben tarthatnánk Mózes eredeti tekerceit, vagy a fémlemezket, melyekre Mormon írást vésett, igen mély tiszteletet és áhítatot éreznénk, és nagyon gondosan bánánk velük. És így is kellene tennünk, mivel szent tárgyak, melyeket részben a szent próféták munkája és áldozata szentelt meg, akik oly gondosan készítették el őket.

A tekercek vagy lemezek legnagyobb értéke azonban nem magukban a tárgyakban rejlik, hanem a bennük lévő szavakban. Azért szentek, mert Isten ígéjét tartalmazzák, és bár az eredeti dokumentumokat nem tarthatjuk a kezünkben, a szavakat igen. Ezért amink van, az szent – szent irat.

Mivel megadatott nekünk, hogy kezünkben tartsuk Isten feljegyzett szavait, fel kell tennünk a kérdést, hogy vajon tiszteletben tartjuk-e a feljegyzések szent természetét. Néhányan azzal szentségtelenítik meg a szentírásokat, hogy kigúnyolják őket vagy tagadják érvényüket. Ez természetesen nagyon komoly dolog.

Legtöbbünk számára azonban, akik készek vagyunk elismerni az alpművek igazságát, ha valaha is bűnösök vagyunk a szentírások iránti tiszteletlenségben, az a hanyagságban mutatkozik meg. Nap mint nap óvakodunk attól a tendenciától, hogy könnyedén vegyük vagy figyelmen kívül hagyjuk a szent művet. Az Úr ilyen feddéssel fordult az elderekhez 1832-ben:

„És a ti elmétek is elhomályosult a múltban hitetlenség miatt és azért, mert *könnyelműen kezeltétek azt, amit kaptatok.*

Ez az elbizakodottság és hitetlenség ítéletet hozott az egész egyházra. (...)”

És ezen ítélet alatt is maradnak, amíg bűneiket meg nem bánják, és nem emlékeznek az új szövetségre, vagyis Mormon könyvére, és az előző parancsolatokra,

amelyeket én adtam nekik, hogy ne csak mondják, hanem cselekedjék is azt, amit én írtam.” (T&S 84:54–55, 57; kiemelés hozzáadva)

A szentség iránti tisztelet magában foglalja a szentírások megbecsülését, sőt szeretetét. A szent dolgok iránti érzék arra indít, hogy Krisztus szavával tápláljuk magunkat (lásd 2 Nefi 31:20; 32:3), ami még inkább elmélyíti az Ő szavai iránti tiszteletet.

2. A test — Isten temploma

Most témakörünk egy másik példájával folytatnám, vagyis fizikai testünk szent természetével. Csakúgy, ahogy Isten és Krisztus megérdemli tiszteletünket, úgy művük is érdemes tiszteletünkre. Természetesen ezek között van a földnek nevezett csodálatos alkotás is. De bármily csodálatos is ez a föld, mégsem ez Isten legnagyobb alkotása, hiszen annál még csodálatosabb a fizikai test, mely Isten személyének pontos képmására lett megalkotva. E test elengedhetetlen földi tapasztalathoz, és ez örök dicsőségünk kulcsa is.

Megadatott nekem az az áldás, hogy jelen lehettem mind az öt gyermekünk világrajövetelénél. Minden esetben úgy éreztem, hogy szent élményben van részem. Nyilvánvalóan valami isteni csodának voltam tanúja. Most persze hallom, hogy a feleségem ezt mondja: „Könnyen beszélsz, nem te élted át a fájdalmat!” Valóban, nagyon sok „világi” élmény kapcsolódik a születéshez. Minden édesanyának készségesen bevallom, hogy nem osztottam a fájdalmatokban, és nem akarok úgy tenni, mint ha azt érteném.

De nem gondoljátok, hogy a nő szenvedése a fizikai test megalkotása során még szentebbé teszi a teremtést és magát a nőt is? Áldozata még inkább megszentel valamit, ami már amúgy is szent.

Néhányan tévesen azt feltételezik, hogy testükért nem felelnek senkinek. Konkrétan megmondatott azonban, hogy számadással tartozunk érte Istennek. „Nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?”

Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi.” (1 Korinthusbeliek 6:19–20)

„Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.” (1 Korinthusbeliek 3:17) „Kérlek azért tite

ket ... az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.” (Rómabeliek 12:1)

Hogyan őrizhetjük meg Isten e nagyon fontos és szent alkotásának szentségét? Az a minimum, hogy semmilyen módon nem szennyezzük be. Konkrétan szólva: ha van a szentség iránt érzékünk, nem csúfítjuk el testünket tetoválással és testékszerekkel. Néhányan elcsodálkoznak, hogy az egyház elnöke felfigyelt erre a jelenségre. Zavarba ejtőnek tartják ezzel kapcsolatos tanácsának közvetlenségét és nyíltságát. Ezt mondta:

„A tetoválás a test templomának falfirkája.

Hasonló ehhez a test kilyukasztása, sok karika részére a fülcimpában, az orrban, és még a nyelvben is. Lehetséges azt gondolniuk, hogy ez szép? Múló divat ez, hatásai azonban maradandóak lehetnek. ... Az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma kijelentette, hogy ellenezzük a tetoválást, valamint „a test kilyukasztását, amennyiben az nem orvosi célból történik”. Nem foglalunk állást azonban annak tekintetében, amikor 'a nők kis lyukat fúratnak a fülükbe, egy pár fülbevaló számára' – csak egy párnak!” (Gordon B. Hinckley, *Liahona*, 2001. jan., 68. o.)

Miért is beszél Isten prófétája egy látszólag jelentéktelen dologról? Azért, mert korántsem jelentéktelen. Isten alkotásának, az Ő templomának elcsúfítása gúnyt űz abból, ami szent. Ezt csak azok tartják jelentéktelennek, akik elveszítették a szentség iránti érzéküket. Ne tegyétek ezt!

Az erkölcstelen öltözet szintén elhomályosítja az emberi test szentségét. Sokan próbálják megmagyarázni az erkölcstelen divatot és a pornográfiát. Néhányan azzal érvelnek, hogy nem lehet törvényt hozni ellene, majd azt mondják, nem lehet olyan rossz, ha egyszer nem törvénybe ütköző.

Egy másik elcsépelte racionalizálást nemrégiben újra elővették, hogy igazolják, miért fényképeznek meztelenül olimpikeket pornográf újságok számára. Az egyik szerkesztő ezt mondta: „Ezeknek a nőknek ... rendkívüli teste van, amit most meg tudnak mutatni a világnak.” (Steve McKee, „An Olympic Pose Isn't What It Used to Be, *Wall Street Journal*, 2004. aug. 18., A8) Természetesen igazából ezt mondta: „Azt hiszem, megérdemlem, hogy én is keressek ezeken a rendkívüli testeken!”

Bárhogy is magyarázkodnak, gyakran az erkölcstelenség mögött rejlő igazi motiváció az ember soha ki nem eléghető pénzsóvársága. A test Isten temploma, a pornográfia és a feltárolt öltözet annak bizonyítéka, hogy a pénzváltók ismét megszenteltetik a templomot.

Említhetném itt a Bölcsesség szavát és számos egyéb dolgot is, de a testet beszennyező dolgok közül a legártalmasabb, a legpusztítóbb, a legfájdalmasabb tiszteletlenség a szexuális tisztátalanság és testvére, a nemi bántalmazás.

El sem lehet képzelni alapvetőbb módját Isten alkotásának beszennyezésére, mint annak legszentebb rendeltetésének megszenteltségétlenítését! Egyszerűen nem szabad semmi ilyesmit tennetek! Még csak ne is kerüljétek a dolgot! „A ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik.” (1 Korinthusbeliek 6:18) „Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüljétek.” (2 Timótheus 2:22) „Közeledjétek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.” (Jakab 4:7) Tartsátok szentnek a testeteket, Istennek adott élő felajánlasként (lásd Rómabeliek 12:1)!

3. Szent helyek és alkalmak

Szemléljük meg egy pillanatra a szent helyek és alkalmak kérdését! Ezékiel prófétán keresztül az Úr megdorgálta Izráel papjait, mert nem tanítottak bizonyos gyakorlatok és helyek szentségének tiszteletére:

„Papjai erőszakot tettek törvényemen, s megfertéztették, a mi nékem szenteltetett! különbséget nem tettek a között, a mi szent és a mi köz, s a tisztátalan és tiszta között különbséget nem tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyhogy megszenteltségétlenítettek engem.” (Ezékiel 22:26)

Az Úr mondandójának nagy része a templomhoz kapcsolódik. Utalás esik a sabbatra is. Az Úrnak szentelt templomainkra és gyülekezeti házainkra szent helyként gondolunk. Minden templomon józan emlékeztetőül ott állnak e szavak: „Szentség az Úrnak – az Úr háza.” A szentség iránti érzéknek arra kell indítania, hogy áhítattal cselekedjünk és beszéljünk ezekben az épületekben, és bizonyos normák szerint öltözzünk, amikor oda megyünk.

Beszéltünk az erkölcstelen öltözetről, ami tiszteletlenséget mutat a test, Isten legszentebb alkotása iránt. Most olyan szemérmetlen, nemtörődöm vagy hanyag öltözetről akarok beszélni, ami bizonyos időkben és helyeken gúnyt űz az adott helyből vagy abból, ami ott zajlik.

Hadd mondjak erre egy példát! Évekkel ezelőtt egy Utah államon kívül élő fiatal nő néhány hétre Salt Lake Cityben lakó rokonaihoz érkezett. Első vasárnapján egy szép, egyszerű blúzt, térdig érő szoknyát, könnyű tavaszi kardigánt viselt. A lábán harisnya és alkalmi cipő volt, haja pedig egyszerűen, de csinosan volt fésülve. Egész megjelenése az ifjúság báját tükrözte.

Sajnos azonnal kívülállónak érezte magát. Az összes vele egyidős fiatal nő lezser szoknyát viselt, a legtöbb egészen messziről közelítette a térdet, szűk pólószerű felsőt, amik szinte épp hogy leértek a szoknya derekáig (sok még addig sem), lábukon sem harisnya, sem zokni, csak esetlen sportcipő vagy strandpapucs.

Azt reméltük, hogy az új lányt látva a többiek felismerik, hogy öltözetük mennyire nem illik a kápolnához és a sabbathoz, és azonnal megváltoznak a jó irányban. Sajnos el kell mondanom, hogy ez nem így történt, sőt, a látogató, hogy beilleszkedjen, átvette az új egyházközösség divatját (már ha ezt lehet annak nevezni).

Aggasztó látni ezt az egyre növekvő tendenciát, ami már nem csak a fiatal nőket érinti, hanem az idősebb nőket, sőt, a férfiakat és a fiatal férfiakat is. Évekkel ezelőtt a Tennessee-ben lévő egyházközösségem egy iskolában gyűlt össze vasárnaponként, míg a tornádó pusztította kápolnánkat újjáépítették. Egy másik vallási közösség is ugyanoda járt, míg az ő új kápolnájuk építés alatt állt.

Nagyon megdöbbenett, amikor megláttam, mit viseltek a másik gyülekezet tagjai. A férfiakon sehol egy zakó, egy nyakkendő! Úgy tűnt, mintha éppen a golfpályára igyekeznének, vagy onnan érkeznének. Alig láttam nőt, akin szoknya vagy ruha volt, a legtöbbjükön lezser nadrág vagy rövidnadrág volt. Ha nem tudtam volna, hogy egyházi gyűlésre jönnek, azt gondoltam volna, hogy valamiféle sporteseményre készülnek.

Egyházközösségünk tagjainak öltözete nagyon pozitív kontrasztot nyújtott, bár kezdem úgy vélni, hogy manapság már nincs ilyen éles különbség, ahogy egyre lejjebb csúszunk az alacsonyabb normákhoz. Régebben használatos volt az ünneplő vagy vasárnapi ruha kifejezés. Az emberek ez alatt a lehető legszebb ruhájukat értették. A konkrét viselet persze különbözött a kultúrától és az anyagi körülményektől függően, de a lehető legjobbat jelentette.

Isten megsértése, ha úgy jövünk az ő hajlékába, különösen az ő szent napján, hogy nem vagyunk megfelelően ápoltak, és öltözetünk nem gondos és visszafogott. Ha egy perui egyháztagnak át kell gázolnia egy folyón ahhoz, hogy istentiszteletre menjen, az Úr bizonyára nem bántódik meg, ha fehér ingét sárfolt szennyezi.

De mily fájdalommal tölti el Istent, amikor valaki, akinek több ruhája van, mint amire szüksége lenne, és igen könnyen el tud jutni a kápolnába, mégis gyűrött halásznadrágban és pólóban jelenik meg! Ironikus módon azt tapasztaltam világszerte vivő utazásaim során, hogy az

egyháznak a legszegényebb tagjai valahogy mindig tiszta, szép ruhát viselnek vasárnap, a létező legjobb ruhájukat, míg akik bővelkednek, gyakran slampos, hanyag viseletet öltenek.

Van, aki szerint a ruha és a hajviselet nem számít, csak a benső a lényeges. Hiszek abban, hogy igazán az számít, ami az ember lelkében van, de ugyanakkor ez aggaszt is. A szent helyeken és alkalmakkor viselt hanyag öltözék jól tükrözi, mi van az ember lelkében. Lehet gőg, lázadás vagy bármi más, de legalábbis ezt sugallja: „Nem értem az egészet. Nem értem, mi a különbség a szent és a világi dolgok között.” Ilyen állapotban az ember könnyen eltávolodik az Úrtól. Nem értékeli azt, amije van. Aggódok az ilyen emberekért. Hacsak nem értik meg és érzik át a szent dolgokat, fennáll a veszély, hogy idővel elvesztenek mindent, ami a leginkább számít. Nagyszerű utolsó napi sáfárság szentjei vagytok – ez látsszon is meg rajtatok!

Ezek az alapelvek vonatkoznak olyan tevékenységekre és eseményekre is, melyek már önmagukban is szentek, illetve amik tiszteletet kívánó dolgokhoz kapcsolódnak – mint például a papsági szertartások: a keresztelek, a konfirmációk, a felszentelések, az úrvacsora szertartása, a betegek szolgálata és így tovább. A Tanok és szövetségekben az áll, hogy a papság szertartásaiban „megnyilvánul az Istenség ereje” (T&Sz 84:20).

Alma azt mondja, hogy ezek a szertartások azért rendeltettek el, „hogy általuk az emberek Isten Fia felé tekintsenek, mivel ez az ő rendje szerint való, illetve ez az ő rendje. Hogy őtől várják bűneik bocsánatát és bejuthassanak az Úr nyugalomába” (Alma 13:16).

Nagyra becsülöm azokat, akik elvégzik e szertartásokat, és akik tanúként állnak vagy részesülnek azokban, amikor tiszteletet tanúsítanak a papság és az esemény szent természetére iránt.

Nagyra becsülöm azokat a papokat, tanítókat és diakónusokat, akik fehér inget és nyakkendőt viselnek az úrvacsorai szolgálathoz.

Nagyra becsülöm azokat a férfiakat, akik inget és nyakkendőt vesznek fel a betegek megáldásához, ha a körülmények engedik. Becsülöm azokat, akik ünneplőbe öltöznek, hogy részt vegyenek egy férfinek a papsági felszentelésén, függetlenül attól, milyen napon és hol kerül sor a szertartásra. Mindannyian megbecsülésüket és tiszteletüket fejezik ki Isten és az adott esemény iránt. A szent dolgok iránti érzékükről tesznek tanúságot.

Ahogy szent dolog az élet indulása, ugyanolyan szent dolog az is, amikor egy halandó élet véget ér. Úgy hiszem, ez igaz az életben bekövetkező legfontosabb tettekre is: a házasságkötésre, különösen az örök házasságkötésre.

Ezért aggasztó azt látni, hogy az emberek egyre nemtörődömebbé, tiszteletlenebbé válnak beszédükben, öltözködésükben és viselkedésükben, amikor a halálhoz és a házasságkötéshez kapcsolódó eseményeken vesznek részt.

Néhány temetés úgy tűnik, komolytalankodásra és oda nem illő viccelődésre ad alkalmat. A személyes visszaemlékezések – melyek mértékkel helyénvalóak – egy-két órát is eltarthatnak, míg az Úr engesztelő áldozata, feltámadása és terve épp hogy említésre kerül, ha egyáltalán megemlítik.

Gyakran látható esküvőkön és még gyakrabban az esküvői fogadásokon, hogy az emberek lezseren öltöznek. Olyan, mintha nem érdekelné őket eléggé az esemény, hogy átöltözzenek napi tevékenységeikből. Öltözködésükkel azt sugallják, hogy az esküvő, ahova meghívták őket, igazából nem jelentős esemény.

Nemrégiben elolvastam egy férfi felhívását, aki arra kérte társait, vegyenek öltönyt és nyakkendőt, amikor közösen megjelennek a szervezetüket és annak sikereit méltató nyilvános eseményen. Nem vallási, hanem civil szervezetről van szó, amit nem neveznénk szentnek, de ez a férfi megértette azt az alapelvet, hogy vannak tiszteletet érdemlő dolgok, amely tisztelet egyik kifejezése a megfelelő öltözet. Azt írta, ünnepélyesen fog öltözni, „nem azért, mert én fontos vagyok, hanem azért, mert ez az esemény olyan fontos”. Kijelentése fontos igazságot közöl. Igazából nem rólunk van itt szó. A szent eseményeknek és helyeknek megfelelő viselkedés és öltözék Istenről szól.

4. Beszéd

Egy másik témával folytatnám: vannak a beszédnek is olyan elemei, melyek a szentség iránti érzékhez kapcsolódnak. Világosan mutatja az Úr e kijelentése, hogy felelősek vagyunk szavainkért: „Minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.” (Máté 12:36) Benjámin király int minket, hogy ügyeljünk gondolatainkra és szavainkra (lásd Móziás 4:30), és Alma kijelenti, hogy az ítélet napján a meg nem bánt „szavaink ... okozzák majd kárhozatalunkat; és nem találhatunk szeplőtlennek” (Alma 12:14).

Magunk is láthatjuk, hogy a föld egyre inkább elvilági-asodik, egyre durvábban beszél, de nem engedhetjük meg, hogy mi is felvegyük ezeket a szokásokat! A káromkodás és a durva nyelvezet gúnyt űz Istenből és Krisztusból és az ő alkotásaikból! Soha nem lehetünk bűnösök az Üdvözítő olyan kigúnyolásában, ami a keresztre feszítéskor is történt!

„Az arra menők pedig szidalmazták vala őt, fejüket hajtogatván és mondván: Hah! a ki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépítéd;

Szabadítsd meg magadat, és szállj le a keresztről!

Hasonlóképpen pedig a főpapok is, csúfolódván egymás között, az írástudókkal együtt mondják vala: Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani.

A Krisztus, az Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higyjünk. A kiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazták vala őt.” (Márk 15:29–32)

A „kárhózat fiainak” az a bűne, hogy Krisztust „önmagukban megfeszítették, és nyílt csúfolásnak tették ki” (T&S 76:35). Nem kockáztathatunk meg ilyesmit a beszédünkben sem! Nem engedhetjük meg, hogy nevéről vagy nevében könnyelműen vagy gondatlanul beszéljünk!

A Tanok és szövetségekben ezt az utasítást és intést olvashatjuk:

„Íme, én vagyok az Alfa és az Omega, igen, Jézus Krisztus.

Ezért ügyeljen minden ember, amikor nevemet a nyelvére veszi.

Mert íme, bizony, mondom, sokan vannak, akik emiatt ítélet alatt állnak, mert felhatalmazás nélkül, tehát hiába használják az Úr nevét. (...)

Emlékezzetek arra, hogy ami felülről jön, az szent, és azt óvatosan, a Szellem fegyelmeztségével kell kimondani, és ebben nincs ítélet; a Szellemet pedig imádság révén kapjátok, enélkül azonban fennáll az ítélet.” (T&S 63:60–62, 64)

Bár felhatalmazásunkban áll Jézus Krisztus nevének használata, gondosan kell azt tennünk. Neve és minden, „ami felülről jön, az szent, és azt óvatosan, a Szellem fegyelmeztségével kell kimondani”. Emlékeznünk kell erre, amikor felkérnek, hogy mondjunk beszédet az egyházban, vagy amikor bizonyosságot teszünk.

Tudjuk, hogy az ilyen esetekben Jézus Krisztus nevében kell zárunk mondandónkat, ami azt jelenti, hogy minden addigi dolgot az ő nevében mondtunk. Ezért nagyon kell ügyelnünk arra, hogy mit és hogyan mondunk. Nincs helye a bolondozásnak és az ostoba beszédnek. Mindenek felett a Szentlélekre kell törekednünk ima által, hogy az ő hatása alatt beszéljünk, és ne legyünk ítélet alatt.

Megfigyeltem, hogy Gordon B. Hinckley elnök gyakran így fejezi be a beszédeit: „Jézus Krisztus *szent* nevében”. Ezzel nem azt mondom, hogy mindenkinek így kell tennie, nem hiszem, hogy neki ez lenne a szándéka, hogy rutinszerűen így mondjuk. Inkább arra hívom fel a figyelmet, hogy a próféta mélyen átérzi, mekkora felelősség az Úr nevében szólni, mely név szent a számára. Áhítattal használja ezt a nevet, és ezt a példát kell nekünk is követnünk.

5. Istenfélelem

Utolsó példám az „isten-félelem” címszó alá sorolható. A szentírásokban sok helyütt kapja az emberiség azt a tanácsot, hogy félje Istent. Napjainkban ezt a *félelmet* általában tiszteletként, áhítatként vagy szeretetként értelmezzük, tehát Isten félelme Isten szeretetét, illetve az Ő és törvényei tiszteletét jelenti. Ez gyakran helyes értelmezés lehet, de eltűnődöm, hogy vajon a félelem nem tényleg félelmet jelent-e, mint amikor a próféták arról beszélnek, hogy félnek megbántani Istent a parancsolatainak megszegésével.

Nézzük például ezt a példabeszédet: „Az Úrnak félelme által távozzatok el a gonosztól.” (Példabeszédek 16:6) Jóbot feddhetetlen, igaz emberként jellemezték, aki félt Istent, és ezért gyűlölte a bűnt (lásd Jób 1:1). E hozzáállás egyik jó példája az egyiptomi József. Amikor Potifár felesége el akarta őt csábítani, József így válaszolt: „Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszsgát és hogyan vétkezném az Isten ellen?” (1 Mózes 39:9) Félt bűnt elkövetni Isten ellen. A mai világban sokan naivnak vélik József reakcióját. Kinevetik ravaszságának hiányát, mivel ők maguk egyáltalán nem félnek vétkezni Isten ellen.

Joseph Smith-t egyszer helyreigazították azért, hogy nem tanúsított megfelelő figyelmet Isten kívánsága iránt. Az Úr így szólt hozzá: „Nem kellett volna jobban tartanod az emberektől, mint Istentől. Jóllehet az emberek semmibe veszik Isten tanácsát és megvetik szavait, neked mégis hűségesebbnek kellett volna maradnod.” (T&S 3:7–8)

Úgy vélem, hogy az Úr félelme, legyen része az iránta érzett tiszteletünknek. Úgy kell szeretnünk és tisztelnünk Őt, hogy féljünk bármi helytelent cselekedni, bárhogyan is vélekedjenek vagy bármilyen nyomást gyakoroljanak is ránk mások. Mormon arra buzdít minket: „Mint régen, induljatok el, és jöjjetek teljes szívvel az Úrhoz; és félve és reszketve előtte, munkáljátok üdvösségeteket.” (Mormon 9:27)

Mivel a körülöttünk lévő világ általában figyelmen kívül hagyja Istent, néha könnyen megfeledezünk arról, hogy folyamatosan meg kell ismernünk és tennünk az Ő akaratát. Legtöbbször nem ismerik fel, vagy nem hiszik, hogy egy eljövendő napon mindannyiunknak számot kell adnunk az Úrnak életünkről: gondolatainkról, szavainkról és tetteinkről. Üdvözlésünk félelemmel és reszketéssel való kimunkálása azt jelenti, hogy mindennapi életünk döntéseiben és tevékenységeiben jó számadásra készülünk.

Mivel oly sok áldással lettünk megáldva, olyan mértékű lelki növekedésben lehet részünk, mint egyetlen más népnek sem, de nagyobb a felelősségünk is. Nem követhetjük el ugyanazokat a bűnöket, mint ők, anélkül, hogy súlyosabb ítéletet ne hoznánk magunkra, mert ha mi vétkezünk, egy nagyobb világosság ellen vétkezünk. Nem vehetjük könnyedén a ránk bízott szent dolgokat úgy, hogy ugyanolyan ártatlanok lennénk, mint azok, akik nem ismerik Istent.

Isten keres minket, és ha feddhetetlenül, érzékenyen viszonyulunk a szent dolgokhoz, még többet fogunk kapni. Ha viszont nem, akkor áldásaink elítélnék majd minket. A megfelelő hozzáállást vagy mintát az Úr adta meg a Tanok és szövetségekben:

„Tehát aki imádkozik és alázatos szellemű, azt én befogadom, ha engedelmeskedik rendelkezéseimnek.

Aki alázatos szellemmel szól, és akinek beszéde szerény és épületes, az Istentől való, ha engedelmeskedik rendelkezéseimnek.

És aki hatalmamat érezve megremeg, az megerősítetik, és a nektek adott kinyilatkoztatásoknak és igazságoknak megfelelően bölcsen és dicséretre méltóan gyümölcsözeti munkáját.” (T&Sz 52:15–17)

Fogadjuk el Alma Koriánthonhoz szóló atyai intését: „Ó fiam, bár ne tagadnád többé Isten igazságosságát [azzal, hogy azt gondold, a bűnös nem lesz megbüntetve, vagy nem kellene megbüntetni], és bűneidet ne azzal mentetgetnéd, hogy Isten igazságosságát tagadod, hanem inkább engednéd, hogy Isten igazságossága, irgalma és béketűrése teljesen erőt vegyen rajtad és porig alázkodj szívedben.” (Alma 42:30)

Figyelmeztetés

Egy figyelmeztetéssel szeretném zárni. Minél mélyebben tisztelitek a szent dolgokat, annál inkább gyarapszik tudásotok. A szentírások ezt olyan fényként említik, mely „egyre fényesebb lesz ..., míg elérkezik a tökéletes nap”

(T&Sz 50:24). Ezt a folyamatot jellemezték már kegyelemről kegyelemre való haladásnak is. Maga az Üdvözítő is így módon gyarapodott, míg elnyerte a teljességet, ti pedig járhattok az ő nyomdokában (lásd T&Sz 93:12–20).

Hiszen oda fog vezetni titeket a szent dolgok iránti tisztelet is. Soha ne feledjétek azonban, hogy miközben gyarapodik bennetek a szentség, és egyre nagyobb tudást és értelmet kaptok, óvatosan kell bánnotok ezekkel a dolgokkal! Ahogy korábban olvastuk egy szentírásban, „ami felülről jön, az szent, és azt óvatosan, a Szellem fegyelmezettségével kell kimondani”. Az Úr meglehetősen egyértelműen azt is megparancsolta, hogy ne vessünk gyöngyöket disznók elé, illetve ne adjuk a kutyáknak azt, ami szent (lásd 3 Nefi 14:6 és T&Sz 41:6), vagyis a szent dolgokat ne tárjuk fel és ne beszéljük ki azok előtt, akik nem készültek fel azok értékelésére, vagy akik megbecsülés helyett támadni fogják azokat.

Bölcsen bánjatok azzal, amit az Úr megad nektek! Nagy bizalom ez. Példa erre az, hogy nem osztjuk meg akárkivel pátriárkai áldásunk tartalmát.

Boyd K. Packer elnök egyszer ezt a tanácsot adta:

„Úgy vélem, nem bölcs dolog folyamatosan szokatlan lelki élményekről beszélni. Gondosan kell őrizni azokat, és csak akkor szabad megosztani őket, ha maga a Szellem ösztönöz erre benneteket, hogy azokat mások áldására tudjátok fordítani.

Mindig elmémben forgatom Alma szavait:

‘Sok embernek megadatik, hogy Isten titkait megismerhessék, de szigorú parancsot is kapnak, hogy igéjéből az emberek fiaival csak annyit közöljenek, amennyit azok Isten iránti figyelmük és buzgalmuk arányában megérdemelnek.’ (Alma 12:9)

Hallottam, amint [Marion G.] Romney elnök egyszer tanácsokat adott Genfben a misszióelnököknek és feleségeiknek. ‘Nem mondok el mindent, amit tudok. Feleségemnek sem mondtam el soha mindent, amit tudtam, mert rájöttem, hogy ha túlságosan könnyelmű vagyok a szent dolgokkal, akkor az Úr többet nem fog bízni bennem.’

Úgy vélem, meg kell tartanunk ezeket a dolgokat, és szívünkben kell őriznünk azokat, ugyanúgy, ahogy Lukács elmondása szerint Mária is tette a Jézus születését övező mennyei dolgokkal. (Lásd Lukács 2:19.)” (*That All May Be Edified* [1982], 337. o.)

Minden szent dolognak ki kell nyilatkoztatnia és egybe kell tétetnie ebben az utolsó, igen csodálatos sáfárságban. Az evangélium, az egyház és Jézus Krisztus papságának

visszaállításával a szentség szinte felfoghatatlan tárháza áll rendelkezésünkre. Szinte túl nagy áldás, hogy most születtünk, olyan időszakban és olyan helyen, amikor és ahol a múltbéli próféták által megálmodott hatalmas áldások megadatnak az életünkben. Nem hanyagolhatjuk el őket, és nem szalaszthatjuk el azokat.

A nemtörődomségbe süllyedés helyett életetek bővelkedjen az egyre pontosabb engedelmességben! Remélem, úgy fogtok gondolkodni, érezni, öltözködni és cselekedni, hogy azzal tiszteletet tanúsítotok a szent dolgok, helyek és események iránt.

Azért imádkozom, hogy úgy árássa el lelketeket a szentség iránti érzék mint mennyből aláhulló harmat! Ez vigyen közelebb titeket Jézus Krisztushoz, aki meghalt, feltámadott, él, és aki a ti Megváltótok! Az Úr szenteljen meg titeket, ahogyan Ő is szent, hogy elfogalhassátok helyeteket az Ő királyságában és onnan soha ne kelljen kijönnötök (lásd Alma 7:25). Jézus Krisztus nevében, ámen.